

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

26. april 2017¹

»Personalesag — kontraktansatte — disciplinærsag — suspension — fradrag i løn — irrettesættelse — tilbagebetaling — artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten«

I sag T-569/16,

OU, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne J.-N. Louis og N. de Montigny,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved C. Ehrbar og F. Simonetti, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. marts 2015, hvorved sagsøgeren fik afslag på sin anmodning om tilbagebetaling af de beløb, som fra den 15. januar 2007 i en periode på seks måneder var blevet fradraget i hans løn, dels om tilbagebetaling af disse beløb med tillæg af renter,

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne V. Valančius (refererende dommer) og U. Öberg,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Sagsøgeren, OU, blev ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers delegation i Ukraine som lokal ansat fra den 1. juli 2003 til den 30. april 2006, derefter som kontraktansat i henhold til artikel 3a i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) for en periode på tre år fra den 1. maj 2006.

¹ — * Processprog: fransk.

- 2 I december 2005 indledte Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) en intern undersøgelse af sagsøgeren som følge af en mistanke om passiv korruption.
- 3 Efter at OLAF havde fremsendt oplysninger til de belgiske retslige myndigheder, blev der udstedt en arrestordre mod sagsøgeren, der blev varetægtsfængslet fra den 30. maj 2006 til den 30. november 2006.
- 4 Ved afgørelse af 12. december 2006 indledte den myndighed, der kan indgå ansættelseskontrakter (herefter »ansættelsesmyndigheden«), hos Kommissionen en disciplinærsag mod sagsøgeren og suspendede denne fra tjenesten, indtil de kompetente belgiske retslige myndigheder havde truffet en endelig afgørelse på det strafferetlige plan.
- 5 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. december 2006 (herefter »afgørelsen af 14. december 2006«) blev sagsøgeren suspendede fra tjenesten på ubegrænset tid. I denne afgørelse blev det bl.a. angivet, at der i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 24, stk. 1, i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) ville blive indeholdt 800 EUR i sagsøgerens vederlag i seks måneder med virkning fra den 15. januar 2007.
- 6 Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 24. maj 2007 blev sagsøgeren afskediget med virkning fra den 1. juli 2007.
- 7 Ved dom afsagt af tribunal de première instance de Bruxelles (retten i første instans i Bruxelles, Belgien) den 6. november 2011 blev sagsøgeren idømt en straf på 18 måneders fængsel og en bøde på 5 000 EUR for passiv korruption. Ved dom af 12. marts 2014 ophævede cour d'appel de Bruxelles (appeldomstolen i Bruxelles) nævnte dom og idømte sagsøgeren 12 måneders betinget fængsel og en bøde på 3 000 EUR. Kassationsanken til prøvelse af denne dom blev forkastet af cour de cassation (kassationsdomstol, Belgien) ved dom af 17. september 2014.
- 8 Efter Cour de cassations dom af 17. september 2014 blev disciplinærsagen genoptaget, og ansættelsesmyndigheden tildelte ved afgørelse af 18. februar 2015 sagsøgeren en irettesættelse som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i bilag IX til vedtægten (herefter »sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015«). I denne forbindelse anførte ansættelsesmyndigheden, at grovheden af de forhold, som blev lagt sagsøgeren til last, således som fastlagt af de belgiske straffedomstole, ville have ført den til at opsige sagsøgerens kontrakt uden varsel af disciplinære grunde, hvis sagsøgeren stadig havde været ansat. Ansættelsesmyndigheden var dog af den opfattelse, at da sagsøgerens kontrakt ophørte den 1. juli 2007, var irettesættelsen den strengeste sanktion, som sagsøgeren kunne pålægges.
- 9 Ved e-mails af 18. og 26. februar 2015 anmodede sagsøgeren om tilbagebetaling af de beløb, som var blevet indeholdt i hans vederlag efter afgørelsen af 14. december 2006.
- 10 Ved afgørelse af 13. marts 2015 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afslog ansættelsesmyndigheden den af sagsøgeren indgivne anmodning om tilbagebetaling. Med henvisning til sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015 bekræftede ansættelsesmyndigheden, at grovheden af de forhold, som sagsøgeren blev lagt til last, ville have ført den til at opsige sagsøgerens kontrakt uden varsel af disciplinære grunde, hvis denne stadig havde været ansat, og at irettesættelsen udgjorde den strengeste sanktion, som sagsøgeren kunne pålægges. Ansættelsesmyndigheden præciserede, at eftersom denne sanktion kun var blevet pålagt som følge af, at sagsøgeren ikke havde noget ansættelsesforhold hos institutionen, kunne artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten ikke finde anvendelse.
- 11 Ved skrivelse af 8. maj 2015 indgav sagsøgeren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten over den anfægtede afgørelse, til støtte for hvilken han henviste til, at ansættelsesmyndigheden havde tilsidesat artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten om retten til tilbagebetaling af de fradrag, der er foretaget i en kontraktansats løn, når afgørelsen om afslutning af den disciplinære sag indebærer, at han får en irettesættelse.

- 12 Ved afgørelse af 2. september 2015 afslog ansættelsesmyndigheden klagen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Ved dokument indleveret til Personalerettens Justitskontor den 13. november 2015 har sagsøgeren indgivet en anmodning om retshjælp. Ved kendelse af 25. februar 2016 har Personalerettens præsident bevilget sagsøgeren retshjælp.
- 14 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 23. marts 2016 har sagsøgeren anlagt denne sag. Sagen er blevet registreret under sagsnummer F-141/15.
- 15 Under anvendelse af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2016/1192 af 6. juli 2016 om overførsel til Retten af kompetencen til som første instans at afgøre tvister mellem Den Europæiske Union og dens ansatte (EUT 2016, L 200, s. 137) er denne sag blevet overført til Retten i den stand, som den befandt sig i den 31. august 2016. Sagen er blevet registreret under sagsnummer T-569/16 og er blevet henvist til Første Afdeling.
- 16 Retten (Første Afdeling) har i medfør af artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement besluttet at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.
- 17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren de beløb, som er blevet fradraget i hans løn i henhold til afgørelsen af 14. december 2006, med tillæg af renter i henhold til den i artikel 12 i bilag XII til vedtægten fastsatte sats.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 19 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremført et enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten.
- 20 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ved sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015 har afsluttet den disciplinærsag, som var blevet indledt mod ham, ved at tildele ham en irettesættelse. Kommissionen bør derfor i medfør af denne bestemmelse tilpligtes at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som er blevet fradraget i hans løn i henhold til afgørelsen af 14. december 2006, med tillæg af renter i henhold til den i artikel 12 i bilag XII til vedtægten fastsatte sats.
- 21 Kommissionen har bestridt, at ansættelsesmyndigheden har pligt til at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som er blevet fradraget i dennes løn. Den har i denne forbindelse henvist til, at det ikke er muligt at pålægge sagsøgeren en strengere sanktion end en irettesættelse, og har tilføjet, at denne sanktion ikke afspejler grovheden af de begåede forsømmelser. Ifølge Kommissionen vil en tilbagebetaling af de fradragne beløb, som følger af en ordlydsfortolkning af artikel 24, stk. 4, i

bilag IX til vedtægten, derfor være i strid med formålet med denne bestemmelse, som er at fjerne virkningerne af de pågældende fradrag, når de efter disciplinærsagen anses for at være for vidtgående i forhold til grovheden af de konstaterede forsømmelser. Det følger ligeledes af en ordlydsfortolkning af denne bestemmelse, at en ansat, som tilbagebetales de beløb, der er blevet fradraget i hans løn på trods af grovheden af de forsømmelser, som han lægges til last, opnår en ugrundet berigelse, og at der foreligger en ulige behandling af de ansatte, som har begået de samme forsømmelser under udførelsen af deres hverv, alt afhængig af, om der opretholdes et vedvarende og permanent retligt forhold til disse ansatte efter ophøret af deres hverv. Ansatte, der som sagsøgeren ikke længere har et retligt forhold til Kommissionen, kan derfor, som følge af at de ikke kan pålægges strengere sanktioner end en irrettesættelse, opnå en tilbagebetaling af de fradrag, der er foretaget i deres løn, selv om disse var begrundede på det tidspunkt, hvor de blev vedtaget. Kommissionen har subsidiært tilføjet, at de beløb, der skal tilbagebetales, i givet fald kun kan pålægges renter, såfremt der ikke er blevet idømt en sanktion efter disciplinærsagen.

- 22 Artikel 24, stk. 1 og 4 i bilag IX til vedtægten, der i medfør af artikel 50a og 119 i ansættelsesvilkårene finder analog anvendelse på kontraktansatte og tidligere kontraktansatte, har følgende ordlyd:

»1. Beslutningen om tjenestemandens suspension skal præcisere, om den pågældende i suspensionsperioden beholder hele sin løn, eller der skal fradrages et beløb, som fastsættes i samme beslutning. [...]

4. Når den pågældende ikke er idømt nogen sanktion eller kun har været genstand for en skriftlig advarsel, en irrettesættelse eller en midlertidig suspension af advancement til et højere løntrin, har han ret til at få tilbagebetalt alle fradrag, der i henhold til stk. 1 er foretaget i hans løn, og, såfremt der ikke er iværksat nogen sanktion, med tillæg af rente i henhold til den i artikel 12 i bilag XII [til vedtægten] fastsatte sats.«

- 23 I denne sag suspenderede ansættelsesmyndigheden sagsøgeren fra tjenesten på ubestemt tid ved afgørelse af 14. december 2006 og foretog med virkning fra den 15. januar 2007 et månedligt fradrag på 800 EUR i sagsøgerens løn i seks måneder.
- 24 Ansættelsesmyndigheden tildelte ved sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015 sagsøgeren en irrettesættelse som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i bilag IX til vedtægten.
- 25 Ved den anfægtede afgørelse meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren afslag på dennes anmodning om tilbagebetaling af de beløb, som var blevet fradraget i hans løn efter afgørelsen af 14. december 2006. Med henvisning til sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015 har ansættelsesmyndigheden bekræftet, at grovheden af de forhold, som sagsøgeren blev lagt til last, ville have ført den til at opsiges sagsøgerens kontrakt uden varsel af disciplinære grunde, hvis denne stadig havde været ansat, og at irrettesættelsen udgjorde den strengeste sanktion, som sagsøgeren kunne pålægges. Den har tilføjet, at denne sanktion alene blev pålagt af den uforudsete grund, at sagsøgeren ikke længere var ansat ved Kommissionen, og ikke som følge af, at den konstaterede forsømmelse var mindre alvorlig. Den konkluderede på denne baggrund, at anvendelsen af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten ikke var begrundet i denne sag.
- 26 Endelig afslog ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 2. september 2015 den klage, som sagsøgeren havde indgivet over den anfægtede afgørelse. Ansættelsesmyndigheden har bekræftet, at tildelingen af irrettesættelsen ikke stod i forhold til grovheden af de forhold, som sagsøgeren blev lagt til last, og at den udelukkende havde gjort dette som følge af, at det var umuligt at pålægge en strengere sanktion, da sagsøgeren ikke længere var ansat hos Kommissionen og ikke oppebar hverken pension eller andre ydelser fra Kommissionen. Den har tilføjet, at tilbagebetalingen til sagsøgeren af de fradrag, der er foretaget i sagsøgerens løn, er i strid med formålet med artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten og princippet om, at den disciplinære sanktion skal afspejle grovheden af de konstaterede forsømmelser.

Endelig har ansættelsesmyndigheden anført, at tilbagebetalingen til sagsøgeren af de beløb, der er fradraget i hans løn, kun – til skade for Kommissionen – vil forværre uligevægten mellem den skade, som Kommissionen har lidt, og den sanktion, som den i sidste ende har pålagt.

- 27 I denne sag skal Retten først undersøge spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren, i modsætning til hvad ansættelsesmyndigheden har gjort gældende, med rette kan kræve dels tilbagebetaling af de fradrag, der er foretaget i hans løn i medfør af afgørelsen af 14. december 2006, dels om disse beløb kan pålægges de renter, der er fastsat i artikel 12 i bilag XII til vedtægten.
- 28 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden med rette kunne antage, at sagsøgeren ikke havde ret til tilbagebetaling af de beløb, som var blevet fradraget i hans løn, skal det konstateres, hvilket Kommissionen har selv medgivet, at den eneste betingelse, der i artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten opstilles for, at en tjenestemand, der har været genstand for en suspension, kan få tilbagebetalt de beløb, der er blevet fradraget i hans løn, er, at tjenestemanden i den afgørelse, der afslutter disciplinærsagen, ikke idømmes nogen sanktion eller kun pålægges en skriftlig advarsel, en irettesættelse eller en midlertidig suspension af avancement til et højere løntrin; der opstilles ingen andre betingelser eller begrænsninger.
- 29 Som Kommissionen har gjort gældende, skal der ganske vist ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 14.2.2012, Toshiba Corporation m.fl., C-17/10, EU:C:2012:72, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis, og af 7.3.1996, de Rijk mod Kommissionen, T-362/94, EU:T:1996:35, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 I denne sag er det imidlertid åbenbart, at ansættelsesmyndigheden har fortolket artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten i strid med bestemmelsens klare og præcise ordlyd.
- 31 Ansættelsesmyndigheden begrundede nemlig sit afslag på tilbagebetaling af de beløb, som er blevet fradraget sagsøgerens løn, i, at de forsømmelser, som sagsøgeren lægges til last, var af en grovhed, som ville have begrundet en øjeblikkelig opsigelse af hans kontrakt af disciplinære grunde, hvis ansættelsesforholdet ikke allerede var ophørt, og at han, da han af uforudsete årsager ikke længere var ansat hos Kommissionen, derfor blev pålagt en irettesættelse, og ikke som følge af den mindre grove karakter af de nævnte forsømmelser.
- 32 Det fremgår imidlertid af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten, at det kun er den sanktion, der vedtages i den afgørelse, der afslutter disciplinærsagen, som gør det muligt at fastslå, om de beløb, der er blevet fradraget i lønnen, skal tilbagebetales, idet bedømmelsen af grovheden af de forsømmelser, som lægges den berørte til last, i denne forbindelse er sagen uvedkommende.
- 33 I øvrigt bemærkes, at i henhold til artikel 10 i bilag IX til vedtægten skal den disciplinære sanktion stå i forhold til alvorligheden af den begåede fejl. Imidlertid udgør fradraget i løn ikke en disciplinær sanktion, men udelukkende en midlertidig foranstaltning, som træffes i afventning af afslutningen af disciplinærsagen, og i givet fald en pålæggelse af en disciplinær sanktion (dom af 16.7.1998, Y mod Parlamentet, T-219/96, EU:T:1998:178, præmis 29). Administrationen kan således ikke foretage et fradrag i løn for at kompensere for et eventuelt misforhold mellem grovheden af de forsømmelser, som et medlem af personalet lægges til last, og den sanktion, som medlemmet pålægges i forbindelse med afslutningen af disciplinærsagen.
- 34 Ansættelsesmyndigheden, som i denne sag befandt sig en situation med bunden kompetence, har nærmere bestemt undergivet anvendelsen af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten en betingelse, der ikke er fastsat i denne bestemmelse, og som bestod i en bedømmelse af grovheden af de påtalte forsømmelser.

- 35 I øvrigt finder Retten, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke, at der i artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten er et tomrum, som bør udfyldes for så vidt angår tidligere tjenestemænd og ansatte, som ikke oppebærer pension eller ydelser, eller en pension eller ydelse af en størrelse, som er for lav til, at der kan træffes disciplinære sanktioner med økonomiske konsekvenser i forhold til dem. Selv om Kommissionens argument tiltrædes, kan dette nemlig ikke føre Retten til at fortolke denne bestemmelse i strid med dens klare og præcise ordlyd og derved uretmæssigt indskrænke dens anvendelsesområde.
- 36 Det samme gør sig gældende for så vidt angår Kommissionens anbringender med hensyn til dels den påståede ugrundede berigelse af den ansatte, som tilbagebetales de beløb, som er blevet fradraget i hans løn på trods af grovheden af de forsømmelser, som han lægges til last, dels den hævdede ulige behandling af ansatte, der har begået de samme forsømmelser, da de var i tjenesten, som følge af opretholdelsen eller ej af et vedvarende og permanent retligt forhold til disse ansatte efter ophøret af deres hverv.
- 37 Disse anbringender er affødt af det påståede tomrum i artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten. Følgelig skal de forkastes af den grund, der er anført i præmis 35 ovenfor. I øvrigt bemærkes, at de tidligere ansatte, som bevarer en permanent forbindelse til Kommissionen, f.eks. i form af en ydelse eller en pension, ikke er i den samme situation som de tidligere ansatte, der ikke oppebærer en pension eller en ydelse, i forhold til de disciplinære sanktioner, som det er muligt at træffe over for dem. Denne situation opstår bl.a. som følge af anvendelsen af selve lovgivningen, navnlig artikel 9 i bilag IX til vedtægten og artikel 49 i ansættelsesvilkårene, hvori der opregnes forskellige disciplinære sanktioner, der kan pålægges et medlem eller et tidligere medlem af personalet.
- 38 Endelig kan Kommissionen ikke gøre gældende, at en ordlydsfortolkning af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten indebærer, at retten til at foretage fradrag i en suspenderet kontraktansats eller midlertidig ansats løn fratages sin effektive virkning. Som nævnt i præmis 28 ovenfor, er det i henhold til bestemmelsen kun ansatte, i forhold til hvilke der efter en disciplinærsag ikke er blevet pålagt nogen sanktion, en irrettesættelse eller en midlertidig suspension af advancement til et højere løntrin, der har ret til tilbagebetaling af de beløb, der er blevet fradraget. I øvrigt bemærkes, at ansættelsesmyndighedens fortolkning i den anfægtede afgørelse, og som Kommissionen har forsvaret, har til følge, at bestemmelsen fratages enhver effektiv virkning i denne sag.
- 39 Det fremgår af det ovenstående, at ansættelsesmyndigheden har tilsidesat artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten, idet den har afslået at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som i medfør af afgørelsen af 14. december 2006 er blevet fradraget i hans løn.
- 40 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren med rette kan kræve, at de beløb, som ansættelsesmyndigheden har fradraget i hans løn, tilbagebetales med de renter, der er fastsat i artikel 12 i bilag XII til vedtægten, fremgår det af artikel 24, stk. 4, i bilag IX til vedtægten, at disse beløb kun forhøjes med disse renter, når der ikke er blevet pålagt nogen sanktion efter afslutning af disciplinærsagen.
- 41 Da sagsøgeren blev tildelt en irrettesættelse ved sanktionsafgørelsen af 18. februar 2015, kan denne ikke med rette kræve, at tilbagebetalingen af disse beløb forhøjes med renter.
- 42 Da denne sag vedrører pengespørgsmål, har Unionens retsinstanser i overensstemmelse med vedtægtens artikel 91, stk. 1, fuld prøvelsesret. Sagsøgerens påstand om, at Kommissionen skal tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som blev fradraget i hans løn i henhold til afgørelsen af 14. december 2006, skal derfor tages til følge.

- 43 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, og at Kommissionen skal tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som er blevet fradraget i hans løn i henhold til afgørelsen af 14. december 2006, uden tillæg af renter i henhold til den i artikel 12 i bilag XII til vedtægten fastsatte sats.

Sagens omkostninger

- 44 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling):

- 1) **Afgørelsen af 13. marts 2015, hvorved Europa-Kommissionen meddelte OU afslag på dennes anmodning om tilbagebetaling af de beløb, som var blevet fradraget i hans løn efter afgørelsen af 14. december 2006, annulleres.**
- 2) **Kommissionen tilbagebetaler OU de beløb, som var blevet fradraget i hans løn efter afgørelsen af 14. december 2006.**
- 3) **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Pelikánová

Valančius

Öberg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. april 2017.

Underskrifter